

Het dorpscafé

VOORWOORD

Kort geleden vierden we het honderdjarig bestaan van café van Weersch. Voor de heemkundevereniging was dat aanleiding om eens na te gaan welke caféhistorie in ons dorp bestaat, want het ouderwetse dorpscafé van vroeger bestaat vrijwel niet meer. Voor een deel komt dat door de “moderne tijd”: we regelen nu van alles wat vroeger min of meer van zelf ging, de staat stelt nu een stapel eisen, vanuit de optiek van milieuhygiene en zo. Ook een dorpscafé heeft te maken met voorzieningen tegen geluidsbelasting en dit soort dingen. En de klaagzangen over oneerlijke concurrentie van gesubsidieerde verenigingslokalen en sportkantines zullen ook aan Schin op Geul niet voorbij gaan.

Maar het consumentengedrag is natuurlijk veranderd. Wij hebben geen behoefte meer aan een tweede huiskamer om met anderen een praatje te maken en de mogelijkheden van een avondje of nacht in de Peppermill zijn waarschijnlijk niet te vergelijken met dansen op kermiszondag in café Weerts op de opgewekte klanken van het orkest “de Gerlies”.

Een werkgroep bestaande uit Frans Vanmeulebrouk, Wim Vanmeulebrouk, John van Weersch en Fon Weusten heeft onderzoek gedaan naar het caféleven in vroegere jaren en heeft interviews gehouden met (oud)dorpsgenoten die hier nauw bij waren betrokken. We zijn iedereen die ons geholpen heeft hiervoor dank verschuldigd.

In dit artikel een weergave van de gegevens die we aantroffen in de archieven en van de gesprekken die we voerden met Zef en Mieke Schlenter-van Weersch, Pierre Siepers en Maria Vliegen-van Weersch.

CAFÉS IN SCHIN OP GEUL

We hebben een onderzoek gedaan in de archieven van de vroegere gemeenten Schin op Geul, Oud Valkenburg en Wijlre. Daarbij werden wij geholpen door de Drankwet van 1881 waarbij de volledige vergunning (sterke drank en al het andere), verlot A (zwakalcoholische dranken van minder dan 15 %) en verlot B (verkoop van alcoholvrije drank voor gebruik ter plaatse) werd geïntroduceerd. Deze wet schreef dus voor dat cafés vergunning van B en W moesten hebben en dat betekende dat we aan de papieren vergunningen en verloven konden zien wie een café had en waar. Dit archiefonderzoek leerde ons dat in Schin café Siepers tegenover de kerk

de eerste vergunninghouder was, in 1883. Overigens is niet gezegd dat “dus” café Siepers het oudste café in het dorp was. Zelfs niet dat Hendrik Siepers na het krijgen van die volledige vergunning met zijn horecaonderneming begon. Blijkens een aantekening in de stukken van de gemeente bestond het café al op 1 mei 1881, de dag waarop de Drankwet in werking trad, en in de vergunning van 1 mei 1883 wordt al als beroep van Hendrik Siepers simpelweg vermeld “tapper”. Het café is dus ouder dan de papieren werkelijkheid.

Overigens moeten we ons van de administratie en het bestuur van een dorpsgemeente uit die tijd geen al te overdreven voorstelling maken. Deze volledige vergunning van 26 april 1883 werd verleend voor de tijd van een jaar, zodat je zou verwachten dat we tenminste een vervolgv vergunning zouden moeten aantreffen. Niet dus; pas op 25 april 1905 vinden we een aangepast besluit, waarbij ook de stoep voor het huis als legitieme drankgelegenheid wordt aangemerkt. Mogelijk is het café tot die datum vergunningloos voortgezet of men heeft het niet de moeite waard gevonden de verleende vergunningen in het gemeentearchief op te bergen. Zou allebei kunnen.

Op 20 april 1927 is de vergunning overgeschreven op de weduwe van Hendrik Siepers, Hubertina Hollanders, maar al op 18 oktober van dat jaar vraagt zij, zoals blijkt uit een afschrift in het gemeentearchief, aan de minister van Arbeid, Handel en Nijverheid om toe te staan dat voortaan haar dochter Eliza de vergunning mag exploiteren. Of dit verzoek ooit tot een ministeriële goedkeuring heeft geleid is niet meer na te gaan.

Wel interessant zijn de argumenten die mevrouw Siepers aan haar verzoek verbindt om de noodzaak van voortzetting van het bedrijf aan te geven. Haar zaak ligt tegenover de kerk van Schin op Geul en die wordt zeer druk bezocht door bedevaartgangers, die de heilige Cornelius komen vereren “tegen zenuwziekten en kinderziekten”, vooral in de maand september. Zij beheert dus de aangewezen plaats voor de gelovigen om “voedsel tot zich te nemen”. De Zuid-Limburgse regel dat kerkbezoek dorstig maakt vond zij waarschijnlijk voor de Hollandse minister niet passend. Ook voegt zij aan haar verzoek toe, dat het café op de weg naar Valkenburg ligt. Op de eerste maandag van elke maand komen veel marktkooplieden en marktbezoekers bij haar koffiedrinken (?) omdat het dan in Valkenburg te druk is. Verder is Café Siepers het aangewezen adres voor bezoekers van begrafenissen en bruiloften, ook voor openbare verkopen. Tenslotte - ook toen al - wordt het café zomers druk bezocht door toeristen.

De nabijheid van de kerk moet in Schin een goede omgeving voor horeca-activiteiten zijn geweest in de jaren van het begin van de negentiende eeuw. Café van Weersch was er, café Bosch-Bemelmans (Vinkenberg) en verder ook een verlof A bij van Loo en het café Rijcken, in de huiskamer waar later Lies Rijcken het postkantoor verzorgde. Overigens: de Matthijs Rijcken, die hier een verlof A had, moet een ondernemend man geweest zijn. In het verlof wordt hij omschreven als “herbergier en winkelier”, maar uit andere stukken weet de familie dat hij na zijn engagement bij het Nederlandsch Oost-Indisch Leger, het latere KNIL, (en dus met pensioen) ook nog politieagent in Valkenburg is geweest. De Burgerlijke stand van de gemeente omschrijft hem als “dagloner, herbergier en winkelier” en uit een opstalpolis voor het huis valt af te leiden dat hij ook nog een handel in brandstoffen heeft gehad. Een drukke baas dus.

café de Vinkenberg

Uit een gemeentelijk register, opgemaakt in 1934, blijken in Schin op Geul de volgende volledige vergunningen verleend te zijn:

Naam	vergunninghouder	data
Café Siepers	Hendrik Siepers	1 mei 1883
	Hubertine Siepers-Hollanders	20 april 1927
	Maria Harings e.v. Hubert Siepers	28 april 1932
Café Bemelmans Strucht	Johannes Hubertus Bemelmans	23 mei 1899
Café Vinkenberg Schin	Johannes Hubertus Bemelmans	1 mei 1907

Café Quaedvlieg St.Pieter	Guillaume Quaedvlieg	25 april 1905
Café van Weersch Schin	Johannes Hubertus van Weersch	26 mei 1910
Café Huijds Strucht (later café Janssen-Huijds)	Hubertus Leo Huijds	14 juni 1918
Café Weerts Srucht	Jan Willem Weerts	16 mei 1923
Café Coumans Breeweg	Hendrik Joseph Coumans	16 maart 1916 (verlof A) 19 mei 1934
Café Frissen Oud-Valkenburg	A.Frissen	5 april 1923
Café Beckers ¹ Schoonbron	J.J.H.Beckers	

De meeste van deze namen en de ligging van het café zullen ons bekend voorkomen.

Vergunningen die vóór 1934 zijn beëindigd, zijn niet in het register opgenomen. Op (incomplete) lijsten van ontvangen vergunningsrechten voor de kleinhandel in sterke drank komen ook nog de namen voor van Joseph Hollanders (was gehuwd met onderstaande A.M. Groven in Engwegen), Jan Schillings, weduwe Schillings en Moonen (van het pension Moonen aan de Vinkenbergh, achter de overweg). Deze lijsten bevatten geen adresgegevens of kadastrale aanduidingen.

Gaat het om verloven A of B zijn de lijsten wat uitvoeriger :

¹ De vergunningenstatus is in de archieven niet helemaal duidelijk. Er is een verlof A verleend in 1905, maar ook een vrijstelling van het verbod tot verkoop van sterke drank voor tolgaarden op naam van J.J.H.Beckers van 19 januari 1882, zodat de gedachte van een ouder café voor de hand ligt.

Naam verlofhouder	datum	plaats
Verlof A		
H.Senden (thans Strucht 95)	26 oktober 1905	Strucht C 81
M.Rijcken (vroeger PTT-agentschap)	2 mei 1907	Kom A 22
L.Hoven (thans Strucht 27)	19 maart 1911	Strucht C 56
C.J.Heiligers (gehuwd met M.Ch.H. van Loo, aan het Kerkplein)	16 april 1920	Kom A 14
V.N.H.Slenter (Tolhuis)	9 april 1923	Kom A 18
J.P.Paffen (café de Duif)	14 mei 1925	Strucht C 19
L.Hendriks	19 juni 1928	Ransdaal
A.H.Keulders (pand Kachelsmid)	6 juni 1929	Walem B 24
J.A.Keulders (Speeltuín Schaesberg)	10 juli 1931	Walem B 24
A.J.Janssen (Tolhuis)	10 maart 1932	Kom A 18
M.A.Huntjens (hotel Geulzicht)	14 juni 1932	Graaf A 36
P.J.H.Roemers (Speeltuín Schaesberg)	22 juni 1934	Valkenburg
B Bemelmans (café de Duif)	24 oktober 1934	Strucht C 20
A.A.Frints	30 maart 1933	Oud- Valkenburg A8

Verlof B

M.J.Cremers (echtgenote van J. Honnef)	1932	Krekelsbosch A 65
A.M.Groven (pand links van het voetpad naar Wijlre)	1932	Engwegen C 6
P.J.Reintjens (nu restaurant de Aw Geul)	19 juli 1932	Engwegen C 3
J.L.Caubo (’t Graefke)	5 juni 1934	Graaf A 38
J.H.Meijers (Drie beeldjes)	22 juni 1934	Kloosterweg B 73
Th.Salden (slager en pensionhouder aan het Kerkplein)	13 juli 1934	Kom

Natuurlijk leren de gemeentelijke archieven ons weinig over het reilen en zeilen van al deze horeca/ondernemers; het zijn er wel tamelijk veel, maar in twee gevallen kunnen we kennis nemen van enkele incidenten.

De heer Keulders te Walem (ondanks de verschillende voorletters waarschijnlijk toch dezelfde) heeft sinds juni 1928 verlof A voor zijn lokaliteit te Walem B 24 (tegenwoordig het pand van de kachelsmid). In juli 1931 komt daar verlof A bij voor een lokaal op de Schaesberg in de nabijheid van de Kluis. Menigeen zal zich de speeltuin met een houten lokaliteit nog kunnen herinneren. Maar daar krijgt hij in 1934 concurrentie. De heer Roemers uit Valkenburg gaat ter plekke ook een uitspanning exploiteren. Dat leidt tot rumoer in die tot dan toe zo vredige omgeving. Roemers klaagt diverse malen bij de gemeente Schin op Geul dat Keulders hem belaagt en bedreigt. Zo zou Keulders hem met bierflessen hebben bekogeld. Keulders beweert op zijn beurt dat Roemers met een vuurwapen zou hebben geschoten op zijn dienster. Gelukkig raakte hij niet. De gemeentelijke veldwachters stellen een onderzoek in, maar kunnen niet vaststellen of de beschuldiging van Keulders gegrond is. De gemeente hecht meer geloof aan de beweringen van Roemers. In een brief van 12 juli 1934 schrijft burgemeester Ruypers aan Keulders:

“... waarschuw ik u bij deze, laat deze baldadigheden achterwege, opdat ik niet genoodzaakt wordt het college van Burgemeester en Wethouders voor te stellen uw verlof A in te trekken.”

Ook de theetuin bij de Drie Beeldjes baarde het gemeentebestuur zorgen. Daar kreeg de heer Meijers uit Valkenburg uiteindelijk zijn verlot B, maar dat ging niet zonder slag of stoot. Meijers kreeg toestemming van de eigenaar van het bos, de graaf de Villers van kasteel Schaloen (voluit de Villers-Masbourg d'Éclaye), om op het terrein achter de beeldengroep een theetuin aan te leggen en te exploiteren. Hij serveert daar aan de wandelaars koffie, thee, limonade en bronwater. Kennelijk doet hij dat al enige tijd als hij in 1934 de vereiste vergunning, een verlot B, aanvraagt. De gemeente staat daar niet positief tegenover. Wat de bestuurders beweegt wordt uit de stukken niet zonder meer duidelijk. Meijers schrijft een verweerschrift dat enig licht werpt op de gemeentelijke bedenkingen.

Van aantasting van natuurschoon is geen sprake, schrijft hij. Het terrein van de theetuin blijft altijd in onberispelijke staat. Zelfs buiten de theetuin ruimt hij de ongerechtigdheden op die toeristen en andere voorbijgangers wel eens op en rond de banken bij de Drie Beeldjes achterlaten. Verder betoogt hij dat hij geen vrouwelijke dienstster in de theetuin te werk heeft gesteld en dat hij de volledige steun geniet van de RK Geestelijkheid - wat dat ook moge betekenen. Ook de graaf en de VVV Valkenburg komen voor Meijers in het geweer. Een advocaat, mr. Van Oppen, vraagt namens de graaf opheldering bij de gemeente en kondigt aan in beroep te zullen gaan als de gemeente de vergunning zal weigeren. De graaf zal dat wel niet belangeloos hebben gedaan. Waarschijnlijk was Meijers hem voor het gebruik van het perceel een vergoeding verschuldigd. Voorzitter Dorren van de VVV laat de gemeente weten dat de theetuin bij de Drie Beeldjes van groot belang is voor het toerisme en pleit met klem voor verlening van de vergunning. Op 22 juni 1934 wordt die inderdaad verleend.

café Willems (ca 1912)

Zo blijken er in het nabije verleden verschillende horecaondernemers in Schin actief te zijn geweest. Uiteraard meestal als bijverdiensite : de hoofdbezigheid was het verkopen van bier en borrel niet.

CAFÉ VAN WEERSCH

Sjang van Weersch begon dus in 1910 met zijn café tegenover de kerk. Hij (Johannes Hubertus) trouwde in 1907 met Maria Josephina Rosa Paffen, geboren in 1880 in Schimmert, maar van de Struchtse Paffen-tak. Een oudere zus van haar (Maria Anna) trad in 1912 in het huwelijk met de slager Theodorus Salden, ook een bekende naam in Schin op Geul. De twee stellen kochten samen het pand aan het Kerkplein, waarin dus café en slagerij de ingang deelden, zoals op de foto blijkt. In 1927 vond er een grote verbouwing plaats en werd het gebouw gedeeld in twee volwaardige panden, elk met een eigen ingang, zoals de huidige situatie aan de straatkant is.

Sjang en Rosa van Weersch

Sjang exploiteerde het café van 1910 tot 1948. Het ging, zoals vaak, om een bijverdienste – hij was mijnwerker-kastelein.

John van Weersch heeft zijn tante, mevrouw Maria Vliegen - van Weersch, over haar herinneringen aan het oude café geïnterviewd. Deze hoogbejaarde hotelhoudster in Valkenburg wist nog aardige verhalen te vertellen.

INTERVIEW MEVROUW MARIA VLIEGEN.

Sjang van Weersch leerde zijn toekomstige vrouw Rosa Paffen kennen in Aken. Rosa werkte als dienstmeisje/kindermeisje bij Baron von Alphen in Aken. Sjang was geboren in Margraten als zoon van een kleine boer. Hij moest thuis meewerken op de boerderij. Toen hij ouder was is hij ook in Aken gaan werken (zo rond 1900) omdat daar meer werk was en betere verdiensten. Op de een of andere manier hebben zij elkaar daar leren kennen.

Rosa was van Schin op Geul. Sjang en Rosa kochten samen met de zus van Rosa (Maria Anna) die zou trouwen met Theo Salden het huis waarin nu het café is.

Op 26 mei 1910 is de eerste vergunning voor het café verleend. Theo Salden startte na zijn huwelijk in 1912 een slagerij. Café en slagerij hadden een gezamenlijke ingang.

slagerij Salden / café van Weersch (1925)

Om de hypotheek en de kosten voor de verbouwing tot café te betalen ging Sjang bij "de koel" werken (ondergronds). Dat werk werd goed betaald en stelde hem in de gelegenheid café en werk te combineren.

Het gezin van Sjang en Rosa bestond uiteindelijk uit 6 kinderen: Lies, Piet, Josef (Sjeuf), Piet, Jan (Sjeng) en Maria.

Tante Maria (Vliegen-van Weersch) vertelt dat midden in het cafe een grote kachel stond. Men zat dan vaak gezellig samen met de (stam)gasten rond de warme kachel; zij wist zich nog de stamgasten Fons Laeven en Huub Savelsberg te herinneren. Haar taak was vaak achter het buffet om de klanten te bedienen. Als meisje van 18 jaar zong zij dan voor de stamgasten of voor de aanwezige soldaten en vaak eindigde dat in samenzang. Ook als

de familie Beckers of familie Minartz het cafe bezocht werd er uit volle borst gezongen.

Naast het café was aan de rechterzijde een waranda (zie foto) waar ook het luik naar de voorraadkelder was. Hierdoor werden de vaten bier en andere voorraden de koele kelder ingerold of gedragen. De kelder was koel maar in de zomer werd nog extra gekoeld met ijsstaven. Op de drankenkaart stond lager bier, pils (was 3 cent duurder dan lager bier), jonge en ouwe klare, vieux, elske en bonekamp met jonge jenever. Daarnaast was er ook priklimonade (sinaasappel of ananas).

De sterke drank werd besteld bij Cobbenhagen in Gulpen. Het bier kwam eerst rechtstreeks van de brouwerij en naderhand van drankenhandel Bertrand-Didden uit Wijlre. Deze is nog steeds de huisleverancier, het bier is van Löwenbräu naar de Leeuw geavanceerd. Het toilet was buiten (zinken "pisbak") en ook het bekende huuske met houten pot met deksel. Verder was er buiten een "dreks"-kegelbaan. Vooraan was een houten plank waar de kegelbal "opgezet" moest worden. Daarna rolde de bal over een aarden baan naar een betonnen plaats waar de kegels op stonden. Maria moest als klein meisje vaak op de hark zitten als de baan aangeharkt moest worden.

Naast het kaarten na de hoogmis werd er ook het spel "lietschen" gespeeld. Dat gebeurde buiten. Men moest met een muntstukje proberen op de lijn of zo dicht mogelijk bij de lijn te werpen. Wie won mocht de muntjes houden. Maar het meest favoriet was toch wel het kaarten en het kegelen. Er was ook een kegelclub die regelmatig mee deed aan kegeltoernooien of een soort competitie (de naam schiet haar niet meer te binnen). Na de hoogmis op zondag werd meestal tot een of twee uur gekaart. Er waren meestal vaste groepen of koppels bij het kwajongen of hoogjassen. Daarnaast was toepen een favoriet kaartspel. Als er gewonnen werd, koos men in plaats van een pilsje of een jonge klare vaak voor een sigaar. Deze kostte eind jaren dertig 6 cent. Zo hadden de mannen in de week nog wat te roken. Soms was het moeilijk om voor of tijdens de oorlog aan sigaren te komen.

Bij het tappen van een pilsje mocht niet veel bier gemorst worden. Wat toch over het glas liep werd opgevangen in een bakje en werd daarna bij het varkensvoer gemengd. Onbekend of het varken dat vet gemest werd vaak in een roes was. Misschien komt hier de spreuk/uitdrukking "zo vol als een varken" vandaan.

Tot de klandizie behoorden voornamelijk mannen die in de buurt van het café woonden. Daarnaast werd het cafe ook gebruikt om bepaalde

gebeurtenissen te vieren, zoals bijvoorbeeld een doop of een in ondertrouw. Men was dan toch in de buurt van het café(kerk of gemeentehuis) en ging vervolgens een drankje drinken op het heugelijke feit. Ook na begrafenissen was een pilsje of drupke de standaard. Het normale cafébezoek vond meestal in de namiddag en de avonduren plaats.

Tijdens en voor de oorlog kwamen er ook veel soldaten in het café. Het begon met Nederlandse soldaten die in het kader van de mobilisatie in en

Maria achter het buffet (1939)

rond Schin op Geul waren gelegerd. Die waren gehuisvest in houten barakken in de “baende”. Een van deze barakken diende vele jaren als verenigingsgebouw en werd in de volksmond dan ook “de barak” genoemd.

Na de invasie kwamen ook Duitse soldaten naar het café. Maria werd een keer door een Duitse soldaat gevraagd om aan de tafel plaats te nemen en een drankje met hem te

drinken. Ze zei dat ze van haar vader niet met klanten aan de tafel mocht zitten om iets te drinken. Na deze weigering trok de soldaat zijn bajonet en dwong haar om bij hem te komen zitten. Met de tranen in haar ogen heeft ze toen plaatsgenomen maar op hetzelfde moment kwam een Duitse officier naar binnen en zag het betroude gezicht van haar. Hij vroeg wat er aan de hand was. Na het verhaal gehoord te hebben gaf hij de soldaat het bevel om het café meteen te verlaten en zijn spullen te gaan pakken om de volgende dag naar een plek dicht bij het front te vertrekken.

Het café was elke dag geopend tot 11 uur 's avonds. Sjang was een man van de klok. Om klokslag 11 uur werd het café gesloten en moest iedereen de deur uit zijn. Er werd nog wat schoongemaakt en hij maakte nog een rondje door het huis om te kijken of alles afgesloten was. Daarna ging hij naar bed. Maar het gebeurde nogal eens dat er daarna via de achterdeur toch nog wat eerdere klandizie naar binnen werd gelaten. Men had nog dorst of vond het te gezellig. In de keuken werd dan verder gedronken zonder dat Sjang weet had of iets hoorde van deze nachtelijke activiteiten.

Er waren enkele hoogtijdagen in het jaar. Kermis was daar één van. Er was dan altijd “levende” muziek. In het begin was dat iemand met een accordeon en later was dat het bekende muziekduo Lenie en Ludwig . Er werd een klein

podium in het café gemaakt waarop het orkest geplaatst werd. Er werd dan altijd veel gedanst. Om ruimte te maken werden tafels en stoelen vervangen door lange banken met tafels. Hiervoor werd in Valkenburg danspoeder gehaald zodat met gemakkelijker over de dansvloer kon schuifelen. Maar soms was de danspoeder op en dan moest de kastelein wel eens creatief zijn. Piet van Weersch heeft toen eens in plaats van dit poeder afwaspoeder gebruikt. In begin werkte dit prima maar naarmate de avond vorderde en er steeds meer bier gemorst werd op de dansvloer, werd het een schuimende en plakkerige brei. Achteraf niet zo'n succes.

Kermis was wel altijd een heel gezellige tijd. Er werd natuurlijk ook altijd vla gebakken met deze dagen. Men maakte zelf de deeg en de vruchten voor op de vla. Alles werd dan naar bakker Erven gebracht die ervoor zorgde dat er lekkere vlaaien werden gebakken en weer thuis werden bezorgd. De vla was voor eigen gebruik en werd in de kelder bewaard omdat deze lekker koel was. Maar natuurlijk wisten ook de vaste klanten dat er gebakken was en dat er vla in de kelder stond. Als kwajongensstreek werd er dan vaak een vla of een stuk vla "gestolen" en gauw opgegeten.

Caféinterieur rond 1960

Soms waren ook kermisbezoekers met andere bedoelingen in het cafe. Ze waren op zoek naar ruzie en met wat drank op was dat niet moeilijk. Maar meestal bleef het bij wat dreigementen of getreiter. Soms liep het wel eens

uit op een handgemeen of een knokpartij. Maar dat werd dan meestal buiten uitgevochten.

Sjang van Weersch beschikte voor de oorlog ook al over een muziekinstallatie. Een pick-up met platen en een radio die voor de muzikale stemming zorgde in het café.

In het huis hebben altijd meerdere gezinnen gewoond (na verbouwing op de 2e verdieping). Zo heeft er dochter Lies met haar man Lei Ackermans gewoond (getrouwd in 1934). En later ook dochter Tiny met Harry Frijns. (getrouwd in 1939)

Tussen het café en de burens (fam Salden) was maar een enkelsteens muurtje. Dat was zo gehorig dat je in het café het toenmalige dubbel mannenkwartet Inter Nos kon horen zingen als ze bij Salden aan het repeteren waren. Ook woordenwisselingen kon je letterlijk volgen. Zelfs de geuren van de burens wisten door de dunne muur hun weg in het cafe te vinden. Als ze bij Salden de soep aan het koken waren kon je dat in het cafe ruiken.

In 1947 sterft Rosa van Weersch. Een zware slag voor Sjang. Hij krijgt in 1948 longontsteking en herstelt hier helaas niet meer van en overlijdt een half jaar later als zijn echtgenote.

De drankvergunning gaat over op het oudste kind, in dit geval Tiny Frijns-van Weersch. Zoon Piet wordt de nieuwe kastelein. Samen met zijn vrouw Greta Coumans uit Strucht wordt het café voortgezet en vergroot. Het bedrijf wordt verder uitgebreid tot een pension/hotel.

Piet van Weersch

Frans Vanmeulebrouk /John van Weersch